

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim jest on niekorzystny dla wnoszącej odwołanie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe) w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie;
- **pomocniczo**, unieważnienie lub obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 lit. j) wspomnianej decyzji;
- **pomocniczo** w stosunku do pierwszego i drugiego żądania przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami całego postępowania sądowego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu, którym skarga wnoszącej odwołanie na decyzję Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. wydaną w ramach postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe) została oddalona.

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi następujące zarzuty:

Sąd naruszył jej prawo bycia wysłuchaną przed sądem, zasady postępowania dowodowego a także obowiązek uzasadnienia wydanej decyzji. W zaskarżonym wyroku celem uzasadnienia uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu oparto się na pisanych ręcznie notatkach jednego świadka i na oświadczeniu złożonym w ramach wniosku o złagodzenie sankcji nie biorąc w ogóle pod uwagę stanowiska wnoszącej odwołanie w przedmiocie tych dokumentów, która wyraźnie podała w wątpliwość ich prawidłowość (świadek nie brał udziału w spotkaniu między niemieckimi podmiotami i nie posiada znajomości języka niemieckiego).

Sąd powinien był zbadać prawidłowość notatek świadka i świadka koronnego, który złożył wniosek o złagodzenie sankcji. Opierając się na tych notatkach i oświadczeniu podmiotu, który złożył wniosek o złagodzenie sankcji bez zarządzenia środków dowodowych w przedmiocie ich prawidłowości Sąd naruszył zasady postępowania dowodowego.

Zaskarżony wyrok narusza art. 81 ust. 1 WE w zakresie w jakim Sąd stwierdził, iż w dniu 30 kwietnia 1999 r. wnosząca odwołanie wzięła udział w spotkaniu mającym „antykonkurencyjny” charakter. Ponadto, zaskarżony wyrok narusza art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie w jakim udział we wspomnianym spotkaniu został uwzględniony przy ustalaniu wysokości grzywny. Sąd ustalił w przedmiocie tego spotkania tylko tyle, że dowody wskazują na to, iż miało ono „raczej” charakter antykonkurencyjny a nie zgodny z konkurencją. W ten sposób Sąd naruszył standard dowodu, który

sam ustanowił i zgodnie z którym niezbędne jest pewne i niewątpliwe wykazanie naruszenia.

Ustalenie, że spotkanie z dnia 30 kwietnia 1999 r. miało antykonkurencyjny charakter ma wpływ na wysokość nałożonej grzywny. Spotkanie to miało stanowić dowód uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu złączy zaprasowywanych. Na tej podstawie obrót wnoszącej odwołanie związany ze złączami zaprasowywanymi został, przy ustalaniu kwoty wyjściowej dla obliczenia grzywny, ustalony w wysokości jedenastokrotnie wyższej.

Jeżeli chodzi o uwzględnienie obrotu związanego ze złączami zaprasowywanymi zaskarżony wyrok wykazuje poza tym braki w uzasadnieniu i jest sprzeczny z prawami logiki. Nałożenie grzywny w wysokości ponad 50 milionów EUR zostało w pkt 85 zaskarżonego wyroku uzasadnione jedynie dwoma spotkaniami, których związek ze złączami zaprasowywanymi został stwierdzony w dwóch krótkich zdaniach bez jakiegokolwiek oceny dowodów. Sąd przyjął ponadto, że podczas spotkania w dniu 30 kwietnia 1999 r. wnosząca odwołanie brała udział w antykonkurencyjnych uzgodnieniach dotyczących złączy zaprasowywanych, mimo iż stwierdził dalej, iż jeszcze do lipca 2000 r. konkurenci dyskutowali na temat tego czy złącza zaprasowywane (w odniesieniu do których wnosząca odwołanie miała monopol) powinny w ogóle być przedmiotem kartelu.

Wreszcie, zaskarżony wyrok narusza zasadę proporcjonalności. Komisja za zgodą Sądu zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien w następujący sposób: najpierw ustalona została kwota wyjściowa uwzględniająca obrót związany ze złączami zaprasowywanymi, pomimo tego że również według ustaleń Sądu złącza zaprasowywane mogły stanowić przedmiot uzgodnień kartelowych jedynie w latach 2000 i 2001. Następnie, z uwagi na cały zarzucany okres uczestnictwa wnoszącej odwołanie w kartelu (9 lat i 3 miesiące) kwota wyjściowa została podwyższona o 90 %. Ponieważ obrót związany ze złączami zaprasowywanymi został uwzględniony w odniesieniu do całego okresu a nie tylko mających znaczenie ostatnich 15 miesięcy ustalenie wysokości grzywny dokonane zostało z naruszeniem zasady proporcjonalności.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 marca 2011 r. w sprawie T-233/09 Access Info Europe przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-280/11 P)

(2011/C 238/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza, B. Driessen, Cs. Fekete, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Access Info Europe, Republika Grecka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku, którym Sąd stwierdził nieważność odmownej decyzji Rady w sprawie publicznego dostępu do żądanych dokumentów;
- wydanie prawomocnego wyroku w przedmiocie kwestii stanowiących przedmiot odwołania;
- obciążenie strony skarżącej w sprawie T-233/09 kosztami Rady wynikającymi z tej sprawy oraz z odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Rada chciałaby na wstępie przypomnieć, że zaskarżona decyzja została wydana w dniu 26 lutego 2009 r., a więc przed wejściem w życie traktatu z Lizbony w dniu 1 grudnia 2009 r. W rezultacie ramy prawne mające zastosowanie na potrzeby niniejszego postępowania stanowią: Traktat o Unii Europejskiej oraz Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską w brzmieniu sprzed wejścia w życie traktatu z Lizbony.

Rada w pierwszej kolejności podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa w wykładni i zastosowaniu odstępstwa określonego w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾, ponieważ nie są one zgodne z obowiązującymi przepisami traktatowymi i pomijają w szczególności przewidziane w traktacie ograniczenia zasady szerszego dostępu do czynności legislacyjnych instytucji, które zostały odzwierciedlone w prawie wtórnym celem zachowania skuteczności procesu decyzyjnego instytucji.

Rada w drugiej kolejności podnosi, że uzasadnienie przedstawione przez Sąd nie jest zgodne z orzecznictwem Trybunału, które pozwala instytucji oprzeć się na względach ogólnych.

Rada w trzeciej kolejności podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, ponieważ zastosował wymagania prawnych i materialnych standardów w niniejszej sprawie celem zbadania motywów przedstawionych przez Radę dla uzasadnienia skorzystania z odstępstwa z art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia. Sąd dopuścił się w swej ocenie naruszeń prawa, ponieważ wymagał dowodów na odwrotny wpływ na proces decyzyjny, pominał wagę początkowego etapu procesu podejmowania decyzji dla oceny wpływu pełnego upowszechnienia dokumentu i nie uwzględnił wrażliwego charakteru żadanego dokumentu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 145, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven Administrativen Sad (Bułgaria) w dniu 8 czerwca 2011 r. — EMS Bulgaria TRANSPORT OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia po Prihodite — gr. Plovdiv

(Sprawa C-284/11)

(2011/C 238/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven Administrativen Sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: EMS Bulgaria TRANSPORT OOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia po Prihodite — gr. Plovdiv

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 179 ust. 1, art. 180 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz zasadę skuteczności w dziedzinie podatków pośrednich, omawianą w wyroku Trybunału z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07 Ecotrade, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one termin zawity taki jak w niniejszej sprawie, przewidziany w art. 72 ust. 1 ustawy o podatku VAT (w jej wersji z 2008 r.), który w § 18 przepisów przejściowych i końcowych ustawy o zmianie i uzupełnieniu ustawy o podatku VAT został przedłużony do końca kwietnia 2009 r. tylko dla odbiorców dostaw, od których podatek stał się wymagalny przed dniem 1 stycznia 2009 r., mając na uwadze okoliczności sprawy przed sądem krajowym, a mianowicie

- wymóg prawa krajowego, iż osoba, która dokonała nabycia wewnątrzspółnotowego, a nie jest zarejestrowana na podstawie ustawy o podatku VAT, powinna zarejestrować się dobrowolnie, nawet jeżeli nie spełnia warunków rejestracji obowiązkowej jako przesłanki dla wykonania prawa do odliczenia;
- nową regulację art. 73a ustawy o podatku VAT (która weszła w życie od dnia 1 stycznia 2009 r.), zgodnie z którą prawo do odliczenia należy przyznać niezależnie od tego, czy dochowano terminu przewidzianego w art. 72 ust. 1 ustawy o podatku VAT, jeżeli podatek jest wymagalny od odbiorcy dostawy, o ile dostawa nie została utajniona i jest odnotowana w księgach rachunkowych;